

ISTEN FENYÍTÉSE

A FIÚSÁG TERHE

Alapigeként olvassuk el a **Zsidó 12:1-11**-et:

Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtévőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedeő terhet, és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete. Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a vérig, és elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad. Szenvedjéte el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítettek minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítettek, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békessége gyümölcset hozza azoknak, akik megedzödték általa.

Megint egy olyan témát kell áttanulmányoznunk, amiről nemigen lehet tanítást hallani. Valószínűleg azért, mert sose szerettük a fenyítést, gyerekkorunkban sem, hát még felnőttkorunkban. Gyülekezeteink lelki-szellemi nyomorúságának egyik fontos oka, hogy a gyülekezeti fegyelmezés éppen úgy nincsen a helyén, mint a hívő emberekre jellemző bibliai józanság és önfegyelem. Persze nem kell ezen csodálkoznunk, hiszen ha körbenézünk a világban, amelyben élünk, már nemhogy nem divat, egyenesen intoleráns, személyiségi jogokba gázoló és lassan bűncselekménnyel egyenértékű dolog lesz az, ha egy szülő megfenyíti a gyermekét, vagy a tanár megfeddi a diákot.

A mai világ nem tűri a korlátokat, nem tűri a számonkérést, nem ismeri sem az önfegyelmet, sem a fegyelmezettséget. Ma mindent szabad, csak beleszólni a másik életébe nem szabad. És tudjátok, ez egy kiszámítható társadalmi folyamat, amelynek a végállomása az anarchia. Fegyelem és fenyítés nélkül anarchia lesz a családban, az iskolában, a társadalomban és a gyülekezetben is.

Évekkel ezelőtt készítették egy felmérést. Nagyon széles körben kérdezték meg az akkori harmincas korosztályt, hogy őket a szüleik tekintélyelvűen vagy liberálisan nevelték. Azaz fegyelmezték őket, vagy mindent rájuk hagytak. A megkérdezettek többsége azt mondta, hogy liberálisan nevelték őket a szüleik. De nem is ez volt az érdekes. Hanem az, hogy azt is megkérdezték, hogy egyetértene-e a szüleik nevelési elveivel. És azok, akiket tekintélyelvűen neveltek, azt mondták, hogy hálásak a szüleiknek ezért és egyetértene velük, viszont azoknak a többsége, akiket liberálisan neveltek, azt mondták, hogy jobb lett volna, ha őket is megtanítják már gyermekkorban a tekintélyek tiszteletére, mert akkor előbbre jutottak volna az életben is, és ők nem akarják liberálisan nevelni a gyerekeiket, mert nem ebben értenek egyet a szüleik elveivel.

A Bibliát sokan éppen azért nem szeretik, mert egyáltalán nem liberális és egyáltalán nem toleráns. Kifejezetten sokat beszél a tekintélytiszteletről és a tekintélyelvű nevelésről, amelynek a fenyítés az egyik megnyilvánulási formája. Mivel most ezzel fogunk foglalkozni, nézzünk még néhány igehelyet ebben a témában:

Jób 5:17-18

Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.

Példabeszédek 3:11-12

Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.

Jelenések 3:19

Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!

Az első kérdés, amit tisztáznunk kell, hogy mi a fenyítés célja?

Két fogalmat kell ehhez megértenünk. Az egyik a szentség, a másik a boldogság. A szentség az Istennel való közösséget, Isten tulajdonjogát jelenti, azt, hogy mi az Ő számára és az Ő céljaira vagyunk elkülönítve. Szent az, aki Istené, vagyis aki Isten jelenlétében él és Isten rendelkezésére áll. A boldogság pedig egy állapot, amelyre minden ember ösztönösen törekszik. Mindenki szeretne boldog lenni, és a boldogságot az öröm, az elégedettség, a szabadság, az egészség, a prosperitás jelenti.

Hogyan gondoljuk mi, emberek a sorrendet? Ha őszinték merünk lenni, akkor bizony előbb a boldogság, aztán a szentség. Vagyis ha öröm van a szívemben, megvan mindenem, amire vágytam, és jól mennek a dolgom, akkor szívesen elmegyek gyülekezetbe, kétségek nélkül olvasom a Bibliát is, és nem gond a bizonyágtétel sem. Ha azonban nincs öröm, ha problémák vannak, betegség van, szegénység van, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy vártam, akkor vagy addig sokszor nem kell Isten sem. Akkor nincs kedvem imádkozni, nem megyek gyülekezetbe sem, a Bibliát sem nyitom ki, úgysem segít az rajtam. Akkor nem bízok Istenben, hanem harcolok én, és ha majd rendbe hoztam valahogy a dolgokat, akkor újra lesz időm meg kedvem Istennel is foglalkozni. – Hát, így élnek a vallásos emberek, és sajnos sok-sok hívő ember is.

Isten sorrendjében azonban előbb van a szentség, és csak azután a boldogság. Mert Isten tudja, és nekünk is elmondta, csak mi főleg a bajok között elfeledjük, hogy mindig a szentségből fakad a boldogság, és nem fordítva! A **Zsoltárok 65:5**-ben ezt olvassuk:

Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!

Vagyis nem a boldogokat engedi Isten a maga közelébe, hanem akit a maga közelébe enged, akit kiválaszt, az lesz boldog! A **Hegyi beszéd** első boldogmondása így hangzik:

Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.

Kik ezek a „lelki szegények”? Természetesen nem a koldusok és nem is a szellemi fogyatékosok. A görögben szó szerint ez áll: Boldogok a „Szentlélek szegényei”, azaz a Szentlélekre szoruló, akik a Szentlélekhez, vagyis Istenhez tartoznak. Azok a koldusok, akikről maga az Isten gondoskodik. És a „lelki szegények” egy teljesen más birtokos szerkezet a biblia eredeti nyelvében, mint amire a magyarban gondolunk: „a Szentlélek szegényei”. Vagyis azok, akik Istenéi. Ők a szentek. És mert szentek, mert a mennyek országához tartoznak, ezért boldogok is! A boldogság forrása mindig a szentség, az isteni tulajdonjog az életünk felett! Mert az ember életében a boldogság, és amiben a boldogság megnyilvánul: a békesség, a biztonság, a megelégedés, az egészség, a prosperitás, mind-mind áldás. Az áldás pedig mindig a szentségből fakad. Tehát ez a biblikus sorrend: szentség – áldások – boldogság. De a sor elején mindig a szentség áll. Az **1Thesszalónika 4:3** egyértelműen kijelenti, hogy

Az az Isten akarata, hogy megszentelődjeteK.

Pontosan ezért beszél a **Zsidókhöz írt levél** így a fenýtésről:

Akit szeret az Úr, azt megfenyíti... méghozzá a javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk.

És hogy folytatódik ez a tanítás:

Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenytés nem látszik örvedetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcset hozza azoknak, akik megedzödtek általa.

Látjátok, Isten elveheti a boldogságunkat, a boldogság érzését vagy azokat az áldásokat, amelyektol mi boldogok leszünk, ha veszélybe kerül a szentségünk. Ekkor jön a fenytés. Mert Isten azt szeretné, hogy nekünk mindig fontosabb legyen az ajándékozól, mint az ajándéka. Azaz mindig fontosabb legyen a szentség, mint a boldogság és az áldások, amelyek a szentség gyümölcsei. Ezért ha az ember elindul a szentségtelenség felé, azaz kikerül Isten jelenlétéből, akkor megpróbálja megállítani. Miért? Mert szereti. Mert *akit szeret az Úr, azt megfenyíti*. A fenytés oka tehát a szeretet. Az a szeretet, amely nem hagyja, hogy akit szeret, azt bántódás érje. Még akkor sem, ha ezt a másik nem érti vagy ha ez neki kellemetlen.

Az istenfélelemről szóló tanításban láttuk már, hogy ez természetes része a felelős szeretetkapcsolatnak. Amikor a gyermek felfedezi, hogy a falon van két kicsi luk, és megpróbál valamit beledugni, hogy lássa, hova vezet, akkor az a szülöl, aki szereti a gyermekét és felelősséget érez iránta, rákiabál vagy rácsap a kezére. Mert ez még mindig kevésbé fájdalmas, mint a 220V. Korlátozza a szülöl a gyereket? Igen, korlátozza. És baj ez? Nem baj, sőt az lenne a baj, ha a fotelel végignéznél, hogy vajon tanul-e a gyerek a saját tudatlanságából. Ha életben marad, lehet, hogy tanulni fog belölle. Csak nem biztos, hogy túléli. Ha arról van szó, hogy valami veszélyezteteti a másik életét, akkor bizony a szeretet korlátozni fog, akkor a szeretet kiabálni fog, akkor a szeretet harcolni fog! Akkor a szeretet fegyelmezni fog, hogy neveljen! Mert a szülöl nem mindig lesz a gyerek mellett, a gyerekek kell megtanulni azt, hogy a két kicsi luk a falon nem ceruzahegyező, hanem veszélyforrás.

Tehát mi a fenytés célja? A biztonságunk, boldogságunk, életünk, prosperitásunk megóvása. Mindig valaminek a megóvása, védeése, helyreállítása – és soha nem a büntetés! Talán ez a legnagyobb félreértés a fenytéssel kapcsolatban: ha azt hisszük, hogy az büntetés. Lehetséges, hogy a megnyilvánulási formája hasonlít vagy akár meg is egyezik a büntetéssel, a kiinduló oka és a célja azonban teljesen más! **És ezzel elértünk el a fenytés meghatározásához.** A Bibliában egy előfordulás kivételével mindenütt ugyanazt a két szót olvassuk a fenytéssel kapcsolatban. Az egyik szó a „megfedd” (elengkhó), ami a görögben pontosan azt jelenti: „feltár, a rejtett tényeket ismertté teszi, a nem láthatókat láthatóvá teszi.” A másik szó a „megfenyít” (paideoó), amelyet más helyen a Biblia a „nevel vagy tanít” szóval ad vissza. Ennek a szónak a szótöve a „megüt”, de ez mindig a nevelöl és tanítöl célú fegyelmezést jelenti.

Tehát mi a fegyelmezés lényege?

Egyrészt az, hogy úgy lássuk a tényeket, ahogyan azok valóságosan kinéznek. Hogy a két kicsi lukban lássuk a 220V-ot. Másrészt a tanítás és a nevelés: hogy a 220V-ot tisztelni kell. Ha rendeltetésszerűen látjuk és használjuk, akkor működteti a gépeinket, de ha nem rendeltetésszerűen használjuk, akkor életveszélyes dolog. Aki szeret, annak fontos, hogy helyesen lássuk a dolgokat, és helyesen viszonyuljunk is hozzá. EZ a fenytés célja. ELŐSZÖR helyesen látni – ez a tények feltárása, ami nem mindig kellemes, sőt, néha egyenesen megszegyenít. MÁSODSZOR helyesen viszonyulni a feltárt tényekhez – ez pedig a jellemünk és a cselekedeteink összhangba hozása a feltárt ismeretekkel. Természetesen ennek a folyamatnak van természetes és fájdalommentes módja is, ez a tanítás és a vezetés, de amikor az csödöt mond, akkor kerül sor a fenytésre. Mert így vagy úgy, de meg kell értenünk, hogy mi az, ami életet és boldogságot ad nekünk, és mi az, ami halált okoz az életünkben. A szülöl, az atya sosem lehet közömbös a gyermeke sorsa iránt – ő ismeri azt, amit mi nem, és *neki* nem mindegy, hogy élünk-e vagy meghalunk. Miért? Mert szeret bennünket!

A fájdalommentes eszköze Isten nevelő és fegyelmező munkájának a Biblia. A **2Timóteus 3:16**-ban ezt olvassuk:

A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

Az a görög szó, amit a „hasznos” helyett az eredetiben találunk, pontosan azt jelenti: „tökéletesen alkalmas és tökéletesen elegendő.” Azért van Bibliánk, hogy Isten bennünket neveljen és felkészítsen arra, hogy az őszinter jó döntéseket meg tudjunk hozni. A Bibliából fogjuk megtudni azt is, hogy hogyan kell az életet rendeltetésszerűen élni, és hogy melyik lukba nem kell nekünk belenyúlnunk, mert az életveszélyes. És ebben az értelemben a Biblia igenis korlátoz bennünket: csak hogy nem a boldogságunkban akar korlátozni, ahogy azt sokan hiszik, hanem közénk és a bűn, közénk és a Sátán, közénk és a halál közé akar korlátot állítani. Miért? Mert Isten jó atyánk, aki törődik a fiaival. És nem gyönyörködik abban, ha a saját ostobaságunk miatt megégetjük magunkat.

Még egy igét olvassunk ezzel kapcsolatban, a **Zsidó 4:12**-t:

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Ez a Biblia megfeddő, azaz napfényre hozó munkája. Úgy működik, mint az éles kard, ami valójában a papok áldozókése volt. Ezzel a késsel kellett elválasztani az áldozati állat levágásánál azt, ami az oltárra került attól, ami a szemébe ment. Így fedd meg bennünket Isten Igéje. Már ha hagyjuk. Csak sajnós nem mindig hagyjuk.

Hogyan neveli a szülő a gyermekét? Rászól egyszer, kétszer, háromszor... Szól. Egyre hangosabban és erőteljesebben. Aztán ha még mindig nem hallgat rá a gyerek, akkor felkel és cselekszik. Ez a nevelésnek és a fenyegetésnek egy drasztikusabb módja. Amikor a szülő úgy dönt, hogy hiába mondta, a gyerek csak nem hallgat rá, akkor tanulja meg a maga fájdalomán keresztül azt, amit fájdalom nélkül nem hajlandó megtanulni. (Persze ez már nem a konnektoros példa, senki ne értse félre, arra ez nem vonatkozik!)

Így van ez a szellemi életben is. A mennyei Atya is szól. Kapunk Igéket. Egyre erőteljesebb Igéket. És ha mi ennek ellenére nem hallgatunk a Kijelentésre, akkor a mi Atyánk, mert szeret minket és fiainak tart, cselekedni kezd. Belenyúl a körülményeinkbe. Ha az ember életében van olyan ajtó, amin keresztül a szentsége sérülhet, és hiába kéri, csak nem csukja be, akkor Isten megengedi a Sátánnak, hogy bemenjen azon az ajtón. Jegyezzük meg: Isten SOHA nem nyit ajtót a Sátán előtt – mert a **Jakab 1:13** szerint Isten soha senkit nem kísért meg gonosszággal vagy bűnnel, az ugyanis nem az ő eszköztárába tartozik, hanem a Sátán eszköztárába tartozik! Isten legfeljebb visszatartja egy ideig a Sátánt az ilyen ajtók előtt, és közben szól, és kéri, hogy csukjuk már be azt az ajtót, mert ha nem csukjuk be, akkor bemegy a Sátán. És ha mi nem hallgatunk a jó szóra, akkor Isten eláll az ajtóból. Így ment be Jób életébe is a Sátán, a félelmén és a vallásos cselekedeteibe vetett bizalmán keresztül, hogy elvegye tőle az egészségét, a családját és az egzisztenciáját. Vajon Isten poénból dobta oda a Sátánnak Jóbot? Nem! Tanítani és nevelni akarta, hogy megtanuljon félelem nélkül és a saját vallásos cselekedetei helyett kizárólag Istenben bízva élni. Aztán amikor **Jób** kimondja – idézem a **42:5**-ből – hogy *eddig csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel látlak*, akkor a nevelés elérte a célját, és Isten visszaad neki mindent bőségesen. Velünk is így cselekszik, amikor mi is inkább az áldásainkban bízunk, mint Atyánkban, akitől az áldásokat kaptuk: akkor Isten törli az áldásokat egy időre, hogy mi is visszataláljunk őhozzá.

Van egy másik fegyelmezési módszere is Istennek, amikor hiába beszél hozzánk. Van olyan is, hogy a saját jelenlétét vonja meg tőlünk. A **Hóseás 5:15**-ben ezt mondja az Úr:

Majd visszavonulok lakóhelyemre, amíg meg nem bűnhődnek, és hozzám nem folyamodnak. Nyomorúságukban keresnek majd engem.

Vagy a bűn, vagy az engedelmesség. És ha nekünk inkább kell a bűn, akkor Isten visszalép. Hogy bűn következményeként megjelenő átkokból, illetve az áldások hiányából rájövünk arra, hogy egyedül maradtunk. Pontosabban hogy kettesben maradtunk a Sátánnal.

Jegyezzétek meg, hogy az atyai házban, a fiúság állapotában soha nem természetes dolog az, ha Isten visszavonja a jelenlétét tőlünk! Mert soha nem az a különleges élmény, ha „leszáll Isten jelenléte ránk”, mert a fiakra az jellemző, hogy mindig az Atya jelenlétében élnek – hanem az az egyáltalán nem természetes állapot, ha ez a jelenlét megszűnik. Ennek pedig minden esetben a bűn az oka. És Isten szól az Igén, a prédikáción, a barátokon, a személyes lelkigondozásokon keresztül, és ha mi még mindig rejtegetjük, magyarázzuk, titkoljuk a bűnt ahelyett, hogy megvallanánk és elhagynánk, akkor Isten magunkra hagy bennünket a bűnünkkel. Olyan ez, mint amikor meg kell tartanod egy nagyon nehéz súlyt, amit egyedül nem is bírsz el, de ott tartja veled az Úr is. És közben szól: menj ki alóla, mert agyon nyom. Menj már! Nem hallod, veszélyben vagy! De te nem mész ki a súly alól. Nem mész ki a bűn alól. És akkor Isten ellép mellőled, hogy ha annyira kellett neked, akkor tartsd tovább egyedül. Na akkor majd megérezed a valódi súlyát a bűnnek.

Sokszor gondolok arra, hogy Isten szeretete mennyi átkot és negatív következményt visszatart a mi életünkben, mert szeret, és nem engedi, hogy azt kapjuk, amit érdemelünk. De ha mi nem akarunk megtérni, akkor egy idő után már nem tartja vissza. Ahogy Hóseásnak is mondta: visszavonulok addig, amíg nem kellek nekik jobban, mint a bűneik. És akkor nem kell csodálkozni azon, hogy a boldogság sem lesz a miénk, hogy áldásaink sem lesznek, hogy a szolgálat sem fog menni! Istennek a szentségünk mindig fontosabb, mint a boldogságunk, mert szentség nélkül a boldogság soha nem egy állapot lesz, hanem csak egy-egy gyorsan tovatűnő pillanat vagy érzés. A mi mennyei Atyánk azonban nem ilyen boldogságot akar nekünk adni! Ne felejtsük el a sorrendet: szentség – áldások – boldogság.

Azt olvastuk a Zsidókhöz írt levélben, hogy *...meg ne vesd az Úr fenyítését!* – Azzal vetjük meg, ha nem vesszük komolyan. Hiába szól Isten, hiába zár le kapukat, mi megyünk tovább a magunk feje után, és nem érdekel semmi és senki. Ilyenkor szoktuk a végén kitörni a kezünket-lábunkat.

Elmondom, hogy én ezt hogy tanultam meg. Megvallom nektek, hogy sokat vezettem jogosítvány nélkül. És tudtam, hogy ez bűn, Isten előtt és a törvény szerint is. Mondta is mindenki eleget. Én pedig semmibe vettem a figyelmeztetéseket. Aztán megbüntetett a rendőr. Mondták is körülöttem sokan, nem veszed észre, hogy Isten meg akar állítani? Nem akartam észrevenni és vezettem tovább. És a végén karamboloztam és összetörtem három autót. Közel egymillió forint volt a tanulópenz, amit ki kellett fizetnem kártérítésként, amiért megvettem a törvényt. Isten a végén megállított. Megtette volna hamarabb is, ha nem vetem meg a figyelmeztetést. Isten kegyelme volt, hogy személyi sérülések nem történtek, csak anyagi kár. És az is Isten kegyelme, hogy azt legalább már ki tudtam fizetni. Egy életre szóló lecke volt ez nekem. És persze ez is egy eszköze Isten fegyelmezésének: az anyagi terület. Isten felhasználja a fegyelmezésünkben az anyagi veszteségeket. Ez bennünket nagyon valóságosan érintő fegyelmezési eszköz. És leggyakrabban éppen az anyagi területen mutatkozó fegyelmezetlenségünk miatt ér bennünket éppen anyagi téren a fenyítés. Gondoljunk a tizedre és az adakozásra. Ha ezen a területen fegyelmezetlenek vagyunk, akkor Isten anyagi területen fog bennünket meginteni. Nézzük például a **Malakiás 3:8-10**-et:

Becsaphatja-e az ember az Istent? Ti mégis be akartok csapni engem! Ezt kérdezitek: Mivel akarunk becsapni? - A tizeddel és a felajánlásokkal! Átok sújt benneteket, az egész népet, mert be akartok csapni engem! Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem - mondja a Seregek URa. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.

Ha becsapjuk Istent anyagi téren, átkok jönnek az életünkbe. Ha hűségeselek vagyunk ezen a területen, akkor áldásokban lesz részünk.

Egy másik módja Isten fegyelmezésének az, ha elveszi az egészségünket. Jób történetéből sokat tanulhatunk erről:

Jób 33,14.17-19

Hiszen szól az Isten így is meg amúgy is, de nem törődnek vele... Így téríti el az embert a rossz cselekedettől, és így óvja meg az embert a kevélységtől. Így akarja megőrizni lelkét a sírtól, és életét, hogy ne döfje át fegyver. Így fegyelmezi fekvőhelyén fájdalommal és csontjainak szüntelen háborgásával.

Mivel az egészség áldás, és az áldásaink az engedelmisségünktől függenek, ezért az engedetlenség első következményei között az áldások megvonása fog szerepelni – sokszor éppen az egészségé. A betegség is lehet fegyelmező eszköz Isten kezében. Lehet, hogy azért leszel beteg, mert elhanyagolod a csendességet, arra hivatkozva, hogy nincs időd rá – akkor Isten ágyba tesz, hogy legyen időd. Lehet, hogy figyelmeztet, ne menj el oda, ahol nincs helyed, de te el akarsz menni – és Isten nem tud másképp megakadályozni, csak úgy, hogy szobafogságra ítél valami betegség által.

Lehetne még sokáig folytatni Isten fenyítésének eszközeit és megnyilvánulásait, de most szeretnék néhány általános okot is bemutatni azzal kapcsolatban, **miért és mikor alkalmazza Isten a fenyítést** velünk szemben – vagyis mik azok a bennünket fenyegető veszélyek, amelyekről meg akar óvni bennünket a mi Atyánk. Én úgy látom, három olyan terület van a keresztény életben, amely Isten fegyelmezését leggyakrabban kiváltja:

1. A BÜNTŐL VALÓ TÁVOLTARTÁS

Ez a fenyítés legalapvetőbb és legáltalánosabb célja. Isten nem akarja, hogy az övéi elbukjanak, hiteltelenné vagy hatástalanná váljanak, ezért segít nekünk, hogy „ne nyúljunk be a konnectorba”. A fenyítés úgy működik, mint a KRESZ szabályait megszegő autóst megbüntető rendőr. Figyelmeztet és kiró egy bírságot, mivel figyelmen kívül hagytuk a szabályokat, és teszi ezt azért, hogy nyomatékosítsa a szabályok érvényességét az életünkben. A másik kép a leelő nyáját őrző villanypásztor, amelynek célja, hogy megvédje a nyáját az elkóborlástól. Ha nekimegyünk a korlátot jelző elektromos vezetéknek, akkor megráz. Nem fogunk belehalni, de azért megérezzük. Ez a fegyelmezés lényege: megóv a nagyobb bajtól. Isten fegyelmez, hogy megóvjon a bűntől, a bukástól, a kiégéstől, az elveszéstől.

2. ELBIZAKODOTTSÁG

Pál apostolra különösen nagy titkok és nagy felelősség bízott, különleges istenélményei voltak és az egész pogánymisszió neki volt alárendelve. Hogy el ne bízsa magát, vagyis a bizalmát nehogy önmagába vesse, Isten beletett az életébe egy visszatartó, fegyelmező gátat. A **2Korintus 12:-67-ben** olvashatunk erről:

Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall; még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.

A büszkeség, a lelki gőg mindig az első számú kísértése azoknak, akiket Isten valóban használni tud, és akik valóban nagy dolgokat éltek át Istennel. A karizmatikus vezetők bukásának egyik legnagyobb oka, vagy ha nem is ez okozza a bukásukat, akkor is ezen a ajtón keresztül jönnek be a nagyobb bűnök az életükben. Isten viszont szerető atyaként figyelmeztet és megfedd bennünket, ha észreveszi ennek a jeleit rajtunk, hogy időben meg tudjunk alázkodni.

3. ÖNELÉGÜLTÉG

Hasonlít az előzőre, de kicsit mégis más. Az önelégültség azt jelenti, hogy megelégszünk azzal, amit elértünk, ahová eljutottunk, vagyis megelégszünk önmagunkkal, és elkezdünk saját magunkban bízni. Ez egy hamis megelégedés, amikor az Istentől való függést felváltja a rutin, de ezzel egyidőben általában leáll a növekedés is. Azt hisszük, már mindent tudunk a Bibliából és már minden lelki igazságot megértettünk. Azt hisszük, hogy az Istennel töltött idő és az abból fakadó tapasztalatok mások fölébe emelhetnek bennünket.

Nagyon sokszor ez abban nyilvánul meg, hogy folyamatosan visszafelé nézünk a saját életünkre, és a múltbéli tapasztalataink és istenélményeink alapján látjuk magunkat a jelenben is. De az igazság az, hogy a szomjúságot már régen felváltotta a telítettség érzése, az Isten vezetésére való érzékenységet felváltotta a gyülekezeti elvárásoknak való megfelelés, és bejött az életünkbe az önelégültség egy biztos kísérőjelensége: a magunk erőneinek és hitének másokéval való összehasonlítása, amiből persze általában mi jövünk ki győztesen. Az önelégült ember mindig méri magát valakihez, és a bukásának az oka is ez: a rossz összehasonlítás. Mert amíg Istenhez mérjük önmagunkat, addig abból mindig engedelmesség, szentségre való törekvés, megújuló követés fog kibontakozni, de mihelyt elkezdjük másokhoz mérni magunkat, megfertőződhet a szívünk.. Isten azonban itt is beleszól az életünkbe, hogy visszatereljen bennünket a Tőle való függőségi viszonyba.

Lapozzunk most a **Máté 18:15**-höz:

Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt.

Ez a fegyelmezés módját mutatja be. Isten ugyanúgy cselekszik velünk, mint ahogyan elvárja a gyülekezettől. Itt is látjuk, hogy a fegyelmezés soha nem öncélú: „ha vétkezik a te atyádfia...” – azaz ha veszélybe kerül a szentsége – akkor intsd meg, hogy megnyerd őt! A fegyelmezés először mindig titokban történik. Négy szemközt. Csak az tud róla, aki vétkezett, és az, aki előtt a bűn nyilvánvalóvá lett. Isten is így kezdi a maga helyreállító munkáját. A szívünkre beszél. Igéket ad. Belenyúl a körülményeinkbe. És jó esetben eléri a célját, mert tanulunk az ő fegyelmező munkájából. Azonban sajnos ez nem mindig van így. Akkor Isten beenged egy újabb eszközt az ő fegyelmező munkájába, ez pedig a szégyen. Megengedi, hogy kiderüljön a szentségtelenségünk. Hátha elszégyelljük magunkat, és tanulunk belőle.

Tudjátok, az Istennel való kapcsolat egyik legvisszatetszőbb oldala, hogy amikor a bűnről van szó, akkor jobban félünk attól, hogy egy hozzánk hasonló gyarló ember mit szól hozzá, mint attól, hogy a szent és bünyűlő Isten mit szól hozzá! És a bűnös nem szégyelli magát Isten előtt, bezzeg ha csak egyvalaki megtudná, akkor inkább kimenekülne a világból. Nagyon félünk a megszégyenítéstől. Ezért az egyik legnagyobb oka annak, hogy nem merünk bűnvallással imádkozni egymás előtt. Inkább titkoljuk és rejtegetjük a szentségtelenségeinket. És Isten szól, mert ő sem akar megalázni bennünket mások előtt, el lehet ezt rendezni a csendeskamrában úgy is, hogy emberek előtt ne derüljön ki – hiszen ezért halt meg Jézus a kereszten: elhordozta a mi szégyenünket is azáltal, hogy szégyenteljessé vált a golgotai kereszten. Isten nem akar megszégyeníteni, megtisztítani akar. De ha nem hallgatunk rá, és nem térünk meg, akkor jön a megszégyenítés, mint a fegyelmezés egy drasztikusabb eszköze. Ha Isten előtt nem szégyelljük a szentségtelenséget annyira, hogy fájjon és megszabaduljunk tőle, akkor talán az emberek előtt elszégyelljük magunkat. És Isten megfedd, azaz napvilágra hozza mások előtt is az eltitkolt tényeket, és megfenyít, azaz megtanít bennünket helyesen viszonyulni hozzájuk, azaz a szégyenen keresztül megtanítja megutálni a bűnt. Ennek a folyamatnak a legsúlyosabb formája, amikor már nem csak néhány ember előtt zajlik ez a megszégyenítés, hanem az egész közösség előtt. Aki pedig erre sem hajlandó megtérni, azt Isten kizárja a közösségből, mert annak a szíve már elfordult tőle.

Fontos meglátnunk azt, hogy a koinóniában, azaz a gyülekezet közösségében Isten fegyelmező és helyreállító munkájának eszközei lehetünk. De csak így! Ha látod, hogy baj van egy testvéred szentségével, akkor kezd el négy szemközt. Próbáld megnyerni a testvéredet a szentség számára! És mindig tartsd be a fegyelmezésnek ezt a sorrendjét, amit most tanultunk, és emlékezz rá, hogy Isten is ugyanígy bánik veled, ha te kerülsz fegyelmezés alá!

És még egy kérdést kell tisztáznunk: mit tegyünk, ha valami nyomorúság ér bennünket, és nem tudjuk, hogy ez a Sátán munkája vagy Isten fenyítése?

Olvassuk el a **119. Zsoltár 67. és 71. verseit**:

*Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet.
Jó nekem, hogy nyomorúság ért, hogy megtanuljam rendelkezéseidet.*

Amikor valami nyomorúság, baj vagy kár ér bennünket, vagy amikor úgy érezzük, hogy Isten jelenléte visszavonult az életünkől, azonnal álljunk meg, és tegyük fel a kérdést: Mi romlott el? Hol hibáztam? Vonuljunk el, és őszintén, a Biblia alapján vizsgáljuk meg az életünket, hogy van-e bennünk bűn? Erre való ugyanis a törvény, vagyis az Ige. Nem ment meg bennünket, de odavezet Krisztushoz, Ő majd megment bennünket. És ha megvizsgálod az életed, és megvallod a bűneidet, és ebből az önvizsgálatból tiszta lelkiismerettel tudsz felállni, akkor a problémának meg kell szűnnie és Isten jelenlétének vissza kell térnie az életedre! Mert Isten megígérte, hogy ő hűséges Isten, és a názáreti Jézus Krisztus érdeméért megbocsátja bűneinket és magához fogad bennünket.

Ha úgy érzed, hogy elfogult vagy magaddal szemben ebben az önvizsgálatban, akkor hívd segítségül egy tanút a gyülekezetből, akire vezetőként tekintesz, és kérdd, hogy segítsen neked az önvizsgálatban. És imádkozzatok közösen, mert az ilyen egymás előtti bűnvalló imádság a Jakab 5 ígérete szerint felsegíti az elesettet és meggyógyítja az embert. És szeretném azt mondani nektek, hogy lehet és kell úgy felállni az ilyen önvizsgálatból és életrendezésből, hogy „köszönöm Uram, hogy tiszta és szent vagyok!”! Nem a mi érdemünk ez, hanem Jézus Krisztusé – de nem is illúzió a szentség, amit soha nem élhetünk át! Ne feledjétek, az Isten kifejezett akarata, hogy szentek legyetek! Mi Isten fiai vagyunk, nem férgék, nem örökké bűnösök és örökké szegények vagy örökké nyomorúságban élők! Krisztusban miénk az áldások forrása, és a mi életünkre az Atyával való szoros és valóságos közösség, a bővölködés, az egészség, a prosperitás kell, hogy jellemző legyen. Ha tiszta a szíved és engedelmes az életed, akkor a szentség és a boldogság az osztályrészed. Ha tiszta a szíved és engedelmes az életed, és ennek ellenére maradnak a nyomorúságok, akkor tudd, hogy ez nem miattad van, ez nem is Isten fegyelmezése, hanem ez az ördög támadása ellened, de ennek meg ellen tudsz állni! Így van? Persze hogy így van! Jakab mondja: „*Állj ellene az ördögnek, és elfut tőled!*” Tehát ha a nyomorúság Istentől jön, akkor tanulj meg az Ő rendelkezéseit, és a nyomorúság elmúlik. Ha viszont a Sátántól jön, akkor futamítsd meg a Sátánt a názáreti Jézus Krisztus nevében, és a nyomorúság akkor is elmúlik. Mert mi fiak vagyunk, és az atyai házban nem a nyomorúság a jellemző állapot! Soha ne törődj bele, hogy bajok vannak az életedben, hanem térj meg a bűneidből vagy győzd le a Sátánt Jézus vérével és a róla szóló bizonyosságtétellel – ahogy ezt korábban már megtanultuk a **Jelenések 12:11-ből**.

Még egy ígét szeretnék mutatni nektek, ez a **Példabeszédek 29:1**:

Aki a fenyítés ellenére is nyakas marad, hirtelen gyógyíthatatlanul összetörik.

Isten azért fenyít bennünket, mert szeret, és szeretne megmenteni. Azonban mivel a fenyítés még nem büntetés, hanem a szeretetkapcsolat része, ez alól ki is lehet lépni. Lehet semmibe venni a fenyítést, csak legyünk tisztában azzal, hogy annak mindig meglesz a következménye. Ahogy a Példabeszédekben is olvassuk: aki nyakas marad, vagyis aki semmibe veszi Isten nevelő, megjobbító fenyítését, az gyógyíthatatlanul, menthetetlenül összetörik. Mert ha Isten nem tud távol tartani bennünket a bűntől, akik a bűn elsöpör bennünket, és a nyomában megjelennek az átkok és az isteni büntetés is. És ez alól már nem lehet kilépni, mert ez már nem a szeretetkapcsolathoz, hanem a vetés és aratás törvényéhez és az igazságossághoz tartozó dolgok. És tudjátok, elgondolkodtam azon, hogy a Biblia a „gyógyíthatatlan betegségeket” az 5Mózes 28-ban és minden más előfordulásánál is az Isten elleni tudatos lázadás következményeként megjelenő átokként írja le. A lázadás, a fenyítésnek való ellenállás is bűn, a tiszteletlenség és az engedetlenség bűne.

De hadd emlékeztesselek újból arra, mit a Zsidókhoz írt levélből olvastunk: a fegyelmezésről szóló tanítás valójában bátorítás! Mert amíg Isten fegyelmez bennünket, addig biztos, hogy jó helyen vagyunk: az atyai házban, az Ő szeretete és védelme alatt. Becsüljük ezt meg, és legyünk fiak akkor is, ha az atya fegyelmező

szeretetésben kell részesülnünk! Mert a fegyelmezés célja soha nem a büntetés, hanem mindig a nevelés, az edzettség, a helyreigazítás, a felnőtté válásunk és keresztény érettségünk elősegítése.

Az utolsó téma, amiről röviden itt még beszélünk kell, az
ÖNFEGYELEM

Ez a fegyelmezés önmagunkra való önkéntes alkalmazása. Ez már az érettségből fakad, annak a következménye, hogy tudunk tanulni a fenytésből, amiben korábban kívülről részesültünk. Ha meg kell határozni az önfegyelem lényegét, ezt mondanám:

Az önfegyelem a képesség, hogy döntéseinket és viselkedésünket az elveink irányítsák, és ne a megérzéseink, vágyaink, körülményeink, a társadalmi szokások vagy a ránk nehezedő jogos vagy jogtalan elvárások.

Nyilvánvaló, hogy egy keresztény ember számára az elvek a biblikus szemléletet és életvitelt jelentik. A keresztény önfegyelem lényege a Bibliához és a Szentlélekhez való következetes hűséget jelenti, életünk tudatos és valóságos alárendelését Istennek. Mindezt ráadásul önként tesszük, mert meg vagyunk győződve arról, hogy így helyes és így lesz nekünk a legjobb.

Gary Player világhírű golfozónak egyszer az egyik rajongója ezt mondta:

- Mit nem adnék, hogy úgy tudjam megütni a golflabdát, mint ön!
- Semmit nem adna! – válaszolta Gary. – Mert ehhez hajnali ötkor kell kelni, ütni ezret, míg véres nem lesz a keze, utána lemosni a vért és ütni még ezret, minden nap, éveken keresztül!

Ez az önfegyelem lényege. Van egy kitűzött céloom, mit el kell érnem, és kész vagyok ennek megfizetni az árát. Minden területen. Gyakorolok, edzek, korrigálom magam, kijavítom a hibáimat. Amíg gyermek voltam, a szüleim tették ezt velem, de a felnőtt ember megtanulja ezt önállóan tenni saját magával szemben.

Az önfegyelem gyakorlásának négy nagy területe van: a gondolataink, az érzelmeink, a beszédünk és a tetteink. Nézzünk mindegyikre egy-egy igeverset:

2Korintus 10:4-5

Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre.

Sokan azt hiszik, hogy a gondolatainkon nem tudunk, nem lehet uralkodni. Ez az igevers azonban ellene mond ennek! Igenis kell uralkodnunk a gondolatainkon is, mert a gondolatokból származnak a motivációk, abból pedig a tettek – tehát nem engedhetjük ki a kezünkől a legelső láncszemet!

Hogyan uralkodhatunk a gondolatainkon? A **Filippi 4:8-ban** találunk erre javaslatot:

Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe (= azokon gondolkodjatok)!

A második terület az érzelmeink területe:

1Péter 4:1-2

Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, vértézzétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved, az elszakad a bűntől, hogy többé ne emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek le testi életetek hátralevő idejét.

A testi ember a vágyainak kiszolgáltatva éli az életét. A mi döntéseinket azonban nem a vágyaink vagy az érzéseink, hanem Isten Igéje és a Szentlélek vezetése határozza meg. Ez is önfegyelem kérdése. Péter így bátorítja a hívőket ugyanebben a levelében **(1Péter 1:14-15)**:

Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban.

Az engedelmes gyermekek fegyelmezettek, akik nem a tetteiket igazítják a korábbi vágyaikhoz, hanem a vágyaikat igazítják Istenhez! Amit Isten szeretne, azt én is szeretném. Amit Isten gyűlöl, azt én is gyűlölöm. Miért? Mert inkább Istenre bízom magam, mint a saját gondolataimra vagy érzéseimre.

A harmadik terület a beszédünk. A Jakab levelének harmadik része foglalkozik ezzel a témával, amelyből most csak egyetlen igeverset idézek **(3:2)**

Mert sokat vétkezünk mindnyájan: de ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni az egész testét.

Sokan arra gondolnak, hogy ez azt jelenti, hogy nem tudunk uralkodni a beszédünkön, hisz nincs egy tökéletes ember sem közöttünk. Csakhogy ez az egész fejezet arról szól, hogy igenis kell és lehet is uralkodni a beszédünkön is, és ez az érettség velejárója. Itt ugyanis nem tökéletességről, hanem érettségről beszél Jakab, amit nem csak lehet, hanem el is kell érünk. Még véletlenül sem engedhetjük meg magunknak, hogy a beszédünkben hűtlenek legyünk! Sőt, mivel ez az egész életünket meghatározza, sokkal inkább oda kell figyelnünk a beszédünk tisztaságára. Ez jelenti az igazmondásban, a megbízhatóságban, a bizonyágtételben, az imádkozásban, az áldás beszédeiben való önfegyelmet és gyakorlatot.

A végül a tettekkel kapcsolatosan is szeretnék egy igeverset említeni, méghozzá a Hegyi beszédből, a **Máté 5:29-30-at**:

Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára. Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára.”

Jézus itt azt mondja, hogy soha ne engedd kiteljesedni a bűnt az életedben! Köss szövetséget a szemeddel. A kezeddel, a lábaddal – vagyis gyakorolj kontrollt a tetteid felett! Fegyelmezd magad! Ha ezt meg tudod tenni, meg akarod tenni, akkor átlépted a gyermekkor küszöbét, és beléptél az érett keresztény nagykorúságba.